

[Peter Nielsen.]

statskassen den nødvendige kompensation. Når man husker forårets skrækindjagende spådomme, må det dog ligesom være lidt af en lettelse nu at kunne se, at finansministeren kan klare sig i denne omgang med denne blide bremse på forbrugsudvidelsen.

Det er blevet sagt, at det er de tre gamle travere, benzin, spiritus og øl, der nu er trukket ud af stalden og skal til at lunte lidt af sted igen. Jeg har ikke megen indsigt i den ædle hestesport, men med det stærkt stigende provenu af disse afgifter er der mere grund til at sammenligne med galopheste, der selv med den øgede afgift „are still going strong“, som man siger, og let vil kunne tage den udvidede distance. Man kan derfor også roligt regne med uændret forbrug, sandsynligvis endda stigende i takt med den almindelige velstandsstigning. Når man i den kommende tid lægger denne bremse på et udvidet forbrug, er det også gjort med en vis social forståelse, selv om jeg skal erkende, at man vel ikke kan betegne alle de foreslåede afgiftsforhøjelser som forhøjelser af egentlige luksusskatter.

Men når man lidt hånligt har talt om de gamle travere, mon der så ligger heri, at man hellere havde set nye skatteobjekter? Med vor omfattende forbrugsbeskatning ville det ikke være nemt at finde nye ting at beskatte, uden at man skulle til at kaste sig over det mest elementære forbrug. Det er der ingen ønsker om inden for mit parti. En almindelig omsætningsskat kan jeg derfor ikke se er aktuel. Skal vi her undtage det jævne forbrug, vil det blot blive en skat oven på de nuværende forbrugsskatter, altså en omsætningsskat også af skatten. Så er det nemmere og mere enkelt simpelt hen at forhøje de nugældende forbrugsafgifter.

Man kan vel også nok betegne spiritusforbruget som en art luksus, selv om der måske bør sættes et spørgsmålstegn ved øllet, som i mange lande betragtes som et næringsmiddel. Derimod kan man vel ikke uden videre kalde en benzinafgift for en luksusskat. Store dele af benzinen anvendes inden for produktionen, selv om man vel ofte gør sig overdrevne forestillinger om, hvor stor en del af den nuværende bilkørsel der er erhvervskørsel. De fleste bi-

lister prøver ganske vist mere eller mindre forgæves at overbevise ligningsmyndighederne om, at de udelukkende bruger deres vogne i erhvervet, men den hastige forøgelse af vor bilpark gør, at den lystbetonede kørsel udgør en større og større brøkdel af den samlede bilkørsel. Selvfølgelig vil dele af den øgede benzinafgift belaste produktionen, men man kan næppe som ved tidligere forhøjelser anvende det som argument for øgede varepriser. Forhøjelsen er ikke stor og kan ikke betyde meget for den enkelte virksomhed, således at den godt selv kan afholde den udgift uden at vælte den over på forbrugerne. Den øgede konkurrence også fra udenlandsk side betyder, at man må være tilbageholdende med prisforhøjelser.

Det vil heller ikke for disse relativt små forhøjelser være nødvendigt at slække på investeringerne. Skulle det gå lidt ud over udbyttet og dermed privatforbruget, gør det heller ikke så meget, da det stigende forbrug i øjeblikket navnlig finder sted inden for de grupper, der ejer produktionsmidlerne og har dem i ekstra stærkt sving for tiden. Her er der navnlig stigende indtægter, og en forbrugsbremse er her mest rimelig. Det vil vel næppe ske over de foreslåede afgifter, forhåbentlig ikke kunne man fristes til at sige, for så ville bremsen ikke virke rigtigt, men de folk, der vil opretholde og måske udvide deres forbrug af disse varer, må nedsætte forbruget på andre områder. Der skal nok blive drukket lige så meget som hidtil, og bilkørerne vil være lige så lange, men de beregnede 300 mill. kr., der nu på forskellig måde i det kommende år vil indgå i statskassen, unddrages dog det almindelige forbrug og vil virke økonomisk konsoliderende, så beskæftigelsen også derved konsolideres. Det er dog for de fleste mennesker det afgørende.

Vi lempede i foråret de direkte skatter, forhøjer nu de indirekte og kommer med — skal vi nøjes med at sige — en svag formodning om, at der skulle ske en yderligere nedsættelse ved forårets udskrivningslov. Man skal aldrig tage glæderne på forskud, men skulle en sådan nedsættelse blive mulig, er mit parti af den formening, at den så først og fremmest må komme de mindre indtægter til gode.